

Arrest

nr. 336 316 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 18 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1981.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 november 2023. Op 13 februari 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 oktober 2024 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 12 november 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Vietnamese nationaliteit beschikken, katholiek zijn en afkomstig zijn uit Hoh Chi Min stad. Daar uw vader en oom inlichtingenofficiëren waren onder het vorige regime, zouden jullie gebukt gaan onder verschillende vormen van discriminatie, welke zich uiten in onderwijs en tewerkstelling. Voorts zou u een uitgesproken mening hebben tegen verschillende facetten van de Vietnamese overheid. Dit zou u verschillende malen in de problemen gebracht hebben. Zo zou u in 2017 en 2018 opgepakt zijn daar u deelnam of wou deelnemen aan betogingen wegens de onteigeningen van kerkelijke grond en andere onrechten die de Kerk werden aangedaan. U werd opgepakt, geslagen en na enkele dagen vrijgelaten. Steeds kreeg u huisarrest, waarbij verschillende agenten in burger uw huis gedurende maanden bewaakten om u het verlaten van het huis te beletten. Dit zou u het bespreken van deze zaken met de christelijke jeugd niet belet hebben. Door de Corona epidemie was het hierna rustiger, maar in 2022 werd u nog tweemaal opgepakt. De banken in Vietnam konden het spaargeld van de mensen niet meer terugbetalen daar ze dit geïnvesteerd hadden in andere zaken. U kon niet tegen dit onrecht en zou zich er samen met burens en kennissen tegen uitgesproken hebben. Hierdoor zou u opnieuw opgepakt zijn en na vrijlating onder een soortgelijk huisarrest geplaatst zijn. Ondertussen zou u al een tijdje aan het proberen zijn om het land te verlaten. U zou met een Hongaars visum in uw eigen paspoort Vietnam hebben verlaten. In Hongarije zou u heel hard hebben moeten werken wat tegen uw zin was, dus contacteerde u uw schoonbroer die in België woont om u te komen halen. Op 13/02/2024 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U legt geen enkel document neer ter ondersteuning van uw verklaringen. Uw advocaat voegde opmerkingen aan het gehoor toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst kan er niet om de vaststelling heen dat u uw beweerde identiteit niet wist aan te tonen. U legde geen enkel bewijs omtrent uw identiteit neer. U gevraagd achter deze documenten verklaarde u zeer stereotiep dat uw paspoort en identiteitskaart in Hongarije in beslag werden genomen door uw smokkelaar. U heeft echter nooit enige aangifte van dit verlies gedaan zodat het hier om een blote bewering gaat. U hierop gewezen verklaarde u een vrees te kennen voor uw autoriteiten, waardoor u niet naar de ambassade kon gaan om uw verlies aan te geven. Echter kan er geen geloof aan uw vrees voor uw autoriteiten gehecht worden (infra) en bovendien kon u dit ook altijd aangeven bij de politie in Hongarije, België of één van de landen die u doorkruiste (CGVS p. 3). U tenslotte dan maar gevraagd of u geen foto van deze documenten had, maakte u zich er opnieuw gemakkelijk van af door te stellen uw gsm kwijt te zijn. Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat u niet willig bent uw reis- en identiteitsdocumenten neer te leggen, mogelijks daar de inhoud niet strookt met uw verklaringen.

Ten tweede was u ook behoorlijk selectief in uw keuze van Europees land dat uw verzoek om internationale bescherming mocht onderzoeken. U zou een vrees voor vervolging kennen in Vietnam, maar toch diende u na aankomst in Hongarije geen verzoek in. Wat meer is, u verklaarde per auto van Hongarije naar België gereden te zijn, maar ook in de landen waar u langskwam (u beweerde overigens geen enkel land bij naam te kennen, CGVS p. 3) diende u geen verzoek tot internationale bescherming in. Tenslotte wachtte u na aankomst in België nog eens meerdere maanden vooraleer u ook hier eindelijk uw verzoek indiende, dit alles terwijl men er toch vanuit kan gaan, dat wanneer iemand zijn land van herkomst ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging, men zich zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land tot de autoriteiten aldaar wendt voor internationale bescherming. Uw verklaring voor uw laattijdig verzoek in België, dat u zich mentaal verzwakt voelde, is een blote bewering die u niet weet te staven en is daarom ook onvoldoende. Bovenstaande elementen ondermijnen reeds op ernstige wijze uw nood aan bescherming.

Voorts kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U verklaarde vooreerst dat uw familie behoorde tot het voorgaand regime, waardoor jullie nu nog steeds discriminatie ondervinden. U wist geen enkel element van deze bewering aan te tonen. Vooreerst werd u gevraagd naar de rol van uw familie bij het vorige regime. U kon al niet zeggen of uw vader enige rang had, noch wist u wanneer uw oom uit de gevangenis kwam (CGVS p. 4, 5). U gevraagd achter enig document ter ondersteuning

van deze bewering, verklaarde u er geen te hebben, daar uw vader alles verbrand had zodat het nieuwe regime geen bewijzen tegen hem had. Deze verklaring spreekt echter uw bewering tegen dat het geweten was door de Vietnamese overheden dat jullie tot het oude regime behoorden, wat bleek uit de verschillende vermeende vormen van discriminatie die u onderging (CGVS p. 5). U toonde enkele foto's waarvan u beweerde dat deze uw oom afbeelden, maar nergens uit deze foto's bleek dat het hier om uw oom zou gaan, of dat uw oom betrokken was bij het oude regime. Hoewel u overigens verklaarde deze foto's later door te sturen naar het CGVS, heeft het CGVS tot op heden geen foto's ontvangen. Voorts dient gewezen te worden

op objectieve informatie waaruit blijkt dat het voorkomen van discriminatie ten opzichte van families met banden met het voormalige regime zeer laag is (zie DFAT Country Information Report Vietnam, 2022, punt 3.108). Uw bewering dat u wegens deze discriminatie gedwongen was om te werken in de winkel van uw ouders daar u geen partijkaart kan krijgen, wordt tegengesproken door dit rapport, waaruit blijkt dat sowieso 76% van de Vietnamese bevolking werkzaam is in de informele sector en dat het lidmaatschap van de partij voordelig kan zijn, niet langer nodig is (DFAT-rapport punt 2.6 en 3.49). U verklaarde ook gediscrimineerd te zijn op school waardoor u nooit meer dan het middelmatige niveau kon halen (CGVS p. 4). U gevraagd om deze stelling te ondersteunen mits het neerleggen van schooldocumenten, wat een haalbare en logische stap lijkt, reageerde u terughoudend. U verklaarde zeer algemeen dat er nooit bewijs was om te tonen dat u problemen had met het “nieuwe” regime en uw schooldocumenten zouden in Vietnam liggen, wat u meteen nuanceerde door te zeggen dat men al goed zou moeten zoeken naar uw schooldocumenten daar jullie vaak verhuisden, een stelling die u overigens ook weer niet weet aan te tonen (CGVS p. 5). Niets wijst er dan ook op dat mocht uw familie in het verleden al steun geboden hebben aan het oude regime dat zich nu zou uiten in discriminatie die in die mate ernstig is dat ze overeen zou komen met vervolging.

Voorts haalde u aan dat u uw religie niet vrij kon beleven in Vietnam. Opnieuw baseerde u zich hierbij op algemene, blote verklaringen: u kon immers geen enkel document hierover neerleggen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt vooreerst dat Vietnam een atheïstische staat is waarbij artikel 24 van de constitutie op een legale, wettelijke basis het recht op de vrijheid van religie garandeert en verzekert (landeninformatie – blauwe map). Van een algemene discriminatie op structureel vlak waarbij u zich ter bescherming niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten is er bijgevolg geen sprake.

Ten tweede blijkt uit deze informatie dat er inderdaad conflicten geweest zijn tussen de Vietnamese overheid en de kerk over geconfisqueerde en verkochte grond (een conflict waarin u zich ten onrechte een rol probeert toe te dichten, zie infra), maar hier staat tegenover dat ook uit deze informatie blijkt dat de Vietnamese staat doorheen de decennia na de oorlog in Vietnam zeer veel geconfisqueerde grond heeft teruggegeven aan de kerk (DFAT punt 3.28).

Ten derde verklaarde u dat u tot tweemaal toe gearresteerd werd (2017 en 2018) wegens deelname aan betogingen vanuit de kerk tegen de staat, waarbij u steeds enige tijd vast zat, geslagen werd en daarna maanden onder huisarrest doorbracht. Hier kan echter om verschillende redenen geen enkel geloof aan worden gehecht. Zo wist u vooreerst geen enkel document neer te leggen dat uw betrokkenheid of zelfs maar aanwezigheid op deze betogingen of de problemen die u hierdoor zou hebben aan te tonen. U hierachter gevraagd, maakte u er zich gemakkelijk vanaf door te stellen dat er geen documenten werden opgesteld door de overheden (CGVS p. 5). Echter gezien uw bewering dat u in totaal viermaal gearresteerd werd, het hier ging om betogingen tegen de staat, u soms enkele dagen opgesloten zat, kan toch verwacht worden dat hier enig papieren spoor van bestaat. Het simpelweg stellen dat ze u nooit een papier gaven is in deze, gezien de ernst en het aantal van de arrestaties volledig onvoldoende. Bovendien zouden er ook andere documenten kunnen bestaan, zoals attesteringen van uw kerk, foto's, onlineberichten, krantenartikels, enz., maar u wist niets van dit alles neer te leggen. Voorts beweerde u dat u na deze twee detenties een huisarrest van meerdere maanden opgelegd kreeg. Daar dit een formele, juridische strafmaat lijkt, werd u wederom om bewijzen gevraagd, maar opnieuw verklaarde u dat deze niet zouden bestaan. Wat meer is, uw beschrijving van uw huisarrest grensde aan het absurde. U gevraagd hoe u wist onder huisarrest te staan, bij het gebrek aan enig formeel document, beweerde u dat wanneer u uw huis probeerde te verlaten u steeds aangesproken werd door een agent in burger die u terug naar binnen stuurde: uw huis werd gedurende maanden dag en nacht bewaakt door verschillende agenten in burger (CGVS p. 6, 7, 9). Dit komt over als een wel zeer onproductieve en dure maatregel, die zeer veel politieagenten zou binden aan een weinig nuttige taak, vooral als deze maatregel gangbaar zou zijn voor meerdere activisten. U er op gewezen dat het in dit geval toch veel logischer zou zijn om u gewoon in de gevangenis op te sluiten; wat hetzelfde resultaat zou hebben en veel efficiënter zou zijn, verklaarde u dat dit niet mogelijk was daar men geen bewijzen had tegen u, wat dan weer tegengesproken wordt door uw beweringen dat u door de politie werd opgepakt tijdens betogingen of toespraken tegen de overheid: op zich bewijs om u op te sluiten (CGVS p. 9). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u ooit opkwam voor de rechten van de kerk en hierdoor problemen kende in Vietnam.

Daarnaast beweerde u ook nog eens tweemaal opgepakt te zijn in 2022 onder gelijkaardige omstandigheden, maar deze keer kwam u op tegen de banken, die het spaargeld van de gewone mens hadden verkwanseld. Opnieuw lijkt het er voornamelijk op dat u zich een rol probeert toe te dichten in bestaande situaties, zonder dat u ook maar een begin aan bewijs omtrent uw beweerde betrokkenheid wist voor te leggen. Opnieuw zou er geen enkel stuk bestaan dat uw aanwezigheid tijdens deze betogingen, uw arrestatie of uw absurd huisarrest zou weten te staven. Ook hier kan dus geen enkel geloof aan worden gehecht.

Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat uit objectieve informatie blijkt dat activisten in Vietnam, het reizen naar het buitenland bemoeilijkt wordt door het niet uitvaardigen van een paspoort (DFAT punt 3.56). Ondanks het u zelf toegedichte profiel van activist die verschillende keren gearresteerd werd, kon u blijkbaar wel probleemloos een paspoort krijgen. U hierop gewezen beweerde u dat een paspoort door de centrale overheden gemaakt worden en niet door de lokale overheden die degenen zijn waar u problemen mee had (CGVS p. 10). Dit strookt duidelijk niet met de objectieve informatie. Het simpele feit dat u een paspoort

verstrekt werd, ondermijnt andermaal uw beweerde profiel van activist. Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw relaas.

De toevoegingen op het gehoor doorgestuurd door uw advocaat handelen enkel om verduidelijkingen en voegen niets wezenlijks of inhoudelijks toe.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève van 28 juli 1951), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Verder is de verzoekende partij van oordeel dat de commissaris-generaal *in casu* een manifeste appreciatiefout maakt.

2.2. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting inzake de door haar geschonden geachte wetsbepalingen en beginselen en inzake de bewijslast en de samenwerkingsplicht. Voorts gaat zij in op de motieven van de bestreden beslissing over het gebrek aan identiteitsdocumenten en haar (laattijdig ingediende) verzoek om internationale in België en over haar beweerde familiebanden met het voormalige regime en haar geloofsovertuiging als katholieke christene, waardoor zij (beweerdelijk) problemen kende in Vietnam. Zij tracht deze motieven te weerleggen.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en voor verder onderzoek terug te sturen naar het CGVS.

2.4. Doorheen het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de volgende rapporten en nieuwsberichten inzake de situatie in Vietnam waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- “*DFAT Country Information Report Vietnam*”, Australian Government, The Department of Foreign Affairs and Trade (DFAT), januari 2022;

- “*US urged to address persecution in Vietnam*”, the Alabama Baptist, 2 mei 2023;

- “*11 Imprisoned Vietnamese Christians Missing*”, persecution.org, 5 juli 2024;

- “*New decree makes worship difficult for persecuted Christians in Vietnam*”, Global Christian Relief, 5 augustus 2024.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst, Vietnam, te hebben verlaten omdat haar vader en oom inlichtingenofficieren waren onder het vorige regime, waardoor zij te maken had met verschillende vormen van discriminatie, welke zich uitte op het gebied van onderwijs en tewerkstelling. Voorts zou de verzoekende partij een uitgesproken mening hebben tegen verschillende facetten van de Vietnamese overheid, wat haar verschillende malen in de problemen gebracht zou hebben. Zo zou zij in 2017 en 2018 opgepakt zijn omdat zij zou hebben deelgenomen of wilde deelnemen aan betogingen wegens de onteigeningen van kerkelijke grond en andere onrechten die de Kerk werden aangedaan. De verzoekende partij zou zijn opgepakt, geslagen en na enkele dagen zijn vrijgelaten. Steeds zou zij huisarrest hebben gekregen, waarbij verschillende agenten in burger haar huis gedurende maanden bewaakten om haar het verlaten van het huis te beletten. In 2022 zou zij nog tweemaal zijn opgepakt.

De banken in Vietnam konden het spaargeld van de mensen niet meer terugbetalen daar ze dit geïnvesteerd hadden in andere zaken. De verzoekende partij zou niet tegen dit onrecht gekund hebben en zou zich er samen met burens en kennissen tegen uitgesproken hebben. Hierdoor zou zij opnieuw opgepakt zijn en na vrijlating onder een soortgelijk huisarrest geplaatst zijn. Intussen zou zij al een tijdje geprobeerd hebben Vietnam te verlaten. Zij zou met een Hongaars visum in haar eigen paspoort Vietnam hebben verlaten. In Hongarije zou zij heel hard hebben moeten werken. Zij contacteerde daarom haar schoonbroer die in België woont om haar te komen halen. Zij diende een paar maanden na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Vietnam vreest zij dat zij opgesloten zal worden, dat zij niet meer naar het buitenland mag gaan en dat zij geen vrijheid van opinie zal hebben of de vrijheid om haar religie te beoefenen. De veiligheid van haar en haar familie zal niet gegarandeerd zijn.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure geen documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Aan haar verzoekschrift voegt zij evenmin nieuwe stukken.

6.2. De commissaris-generaal wijst er vooreerst op goede gronden op dat de verzoekende partij (i) haar beweerdde identiteit niet wist aan te tonen, (ii) selectief was in haar keuze van Europees land dat haar verzoek om internationale bescherming mocht onderzoeken en (iii) na haar aankomst in België nog eens meerdere maanden wachtte vooraleer zij hier een verzoek indiende:

“Vooreerst kan er niet om de vaststelling heen dat u uw beweerdde identiteit niet wist aan te tonen. U legde geen enkel bewijs omtrent uw identiteit neer. U gevraagd achter deze documenten verklaarde u zeer stereotiep dat uw paspoort en identiteitskaart in Hongarije in beslag werden genomen door uw smokkelaar. U

heeft echter nooit enige aangifte van dit verlies gedaan zodat het hier om een blote bewering gaat. U hierop gewezen verklaarde u een vrees te kennen voor uw autoriteiten, waardoor u niet naar de ambassade kon gaan om uw verlies aan te geven. Echter kan er geen geloof aan uw vrees voor uw autoriteiten gehecht worden (infra) en bovendien kon u dit ook altijd aangeven bij de politie in Hongarije, België of één van de landen die u doorkruiste (CGVS p. 3). U tenslotte dan maar gevraagd of u geen foto van deze documenten had, maakte u zich er opnieuw gemakkelijk van af door te stellen uw gsm kwijt te zijn. Het lijkt er dan ook zeer sterk op dat u niet willig bent uw reis- en identiteitsdocumenten neer te leggen, mogelijks daar de inhoud niet strookt met uw verklaringen.

Ten tweede was u ook behoorlijk selectief in uw keuze van Europees land dat uw verzoek om internationale bescherming mocht onderzoeken. U zou een vrees voor vervolging kennen in Vietnam, maar toch diende u na aankomst in Hongarije geen verzoek in. Wat meer is, u verklaarde per auto van Hongarije naar België gereden te zijn, maar ook in de landen waar u langskwam (u beweerde overigens geen enkel land bij naam te kennen, CGVS p. 3) diende u geen verzoek tot internationale bescherming in. Tenslotte wachtte u na aankomst in België nog eens meerdere maanden vooraleer u ook hier eindelijk uw verzoek indiende, dit alles terwijl men er toch vanuit kan gaan, dat wanneer iemand zijn land van herkomst ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging, men zich zo snel mogelijk na aankomst in een veilig land tot de autoriteiten aldaar wendt voor internationale bescherming. Uw verklaring voor uw laattijdig verzoek in België, dat u zich mentaal verzwakt voelde, is een blote bewering die u niet weet te staven en is daarom ook onvoldoende. Bovenstaande elementen ondermijnen reeds op ernstige wijze uw nood aan bescherming.”

De verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op deze terechte, pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Zij herhaalt ter terechtzitting louter haar eerder afgelegde verklaringen dat zij zich mentaal verzwakt voelde bij haar aankomst in België en geeft in haar verzoekschrift slechts aan dat zij heeft uitgelegd waarom zij geen identiteitsdocumenten kon neerleggen en waarom zij onderweg geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In de bestreden beslissing wordt er rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud over de reden waarom zij geen identiteitsdocumenten kon neerleggen. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de motivering hierover. Haar verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij onderweg geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat haar zus in België woont en zij geen andere familie in Europa heeft (administratief dossier, stuk 4, map met ‘bijkomende informatie’, NPO, p. 3-4), kan niet overtuigen om haar handelen te vergoelijken. Het talmen van de verzoekende partij om eerder bescherming te zoeken, getuigt bezwaarlijk van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade loopt in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en er hierna zo snel mogelijk een beroep op doet.

Wat betreft de vrees van de verzoekende partij omwille van het behoren van haar familie tot het voorgaand regime in Vietnam waardoor zij nog steeds discriminatie zou ondervinden, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht:

“U verklaarde vooreerst dat uw familie behoorde tot het voorgaand regime, waardoor jullie nu nog steeds discriminatie ondervinden. U wist geen enkel element van deze bewering aan te tonen. Vooreerst werd u gevraagd naar de rol van uw familie bij het vorige regime. U kon al niet zeggen of uw vader enige rang had, noch wist u wanneer uw oom uit de gevangenis kwam (CGVS p. 4, 5). U gevraagd achter enig document ter ondersteuning van deze bewering, verklaarde u er geen te hebben, daar uw vader alles verbrand had zodat het nieuwe regime geen bewijzen tegen hem had. Deze verklaring spreekt echter uw bewering tegen dat het geweten was door de Vietnamese overheden dat jullie tot het oude regime behoorden, wat bleek uit de verschillende vermeende vormen van discriminatie die u onderging (CGVS p. 5). U toonde enkele foto’s waarvan u beweerde dat deze uw oom afbeelden, maar nergens uit deze foto’s bleek dat het hier om uw oom zou gaan, of dat uw oom betrokken was bij het oude regime. Hoewel u overigens verklaarde deze foto’s later door te sturen naar het CGVS, heeft het CGVS tot op heden geen foto’s ontvangen. Voorts dient gewezen te worden op objectieve informatie waaruit blijkt dat het voorkomen van discriminatie ten opzichte van families met banden met het voormalige regime zeer laag is (zie DFAT Country Information Report Vietnam, 2022, punt 3.108). Uw bewering dat u wegens deze discriminatie gedwongen was om te werken in de winkel van uw ouders daar u geen partijkaart kan krijgen, wordt tegengesproken door dit rapport, waaruit blijkt dat sowieso 76% van de Vietnamese bevolking werkzaam is in de informele sector en dat het lidmaatschap van de partij voordelig kan zijn, niet langer nodig is (DFAT- rapport punt 2.6 en 3.49). U verklaarde ook gediscrimineerd te zijn op school waardoor u nooit meer dan het middelmatige niveau kon halen (CGVS p. 4). U gevraagd om deze stelling te ondersteunen mits het neerleggen van schooldocumenten, wat een haalbare en logische stap lijkt, reageerde u terughoudend. U verklaarde zeer algemeen dat er nooit bewijs was om te tonen dat u problemen had met het “nieuwe” regime en uw schooldocumenten zouden in Vietnam liggen, wat u meteen nuanceerde door te zeggen dat men al goed zou moeten zoeken naar uw schooldocumenten daar jullie vaak verhuisden, een stelling die u overigens ook weer niet weet aan te tonen (CGVS p. 5). Niets wijst

er dan ook op dat mocht uw familie in het verleden al steun geboden hebben aan het oude regime dat zich nu zou uiten in discriminatie die in die mate ernstig is dat ze overeen zou komen met vervolging."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht. De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperkt zich immers tot het volharden in haar verklaringen, het citeren van haar eerder afgelegde verklaringen en het herhalen van deze verklaringen, alsook tot het stellen dat de motivatie van de bestreden beslissing onterecht is. Ter terechtzitting benadrukt zij louter de rol die haar vader en oom gespeeld zouden hebben bij het vorige regime en herhaalt zij haar eerder afgelegde verklaringen.

Wat betreft de vrees van de verzoekende partij omwille van haar religie en haar uitgesproken mening tegen de Vietnamese overheid, wat zich onder meer uitte in haar deelname aan verschillende betogingen in 2017, 2018 en 2022, heeft de commissaris-generaal eveneens terecht geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht:

"Voorts haalde u aan dat u uw religie niet vrij kon beleven in Vietnam. Opnieuw baseerde u zich hierbij op algemene, blote verklaringen: u kon immers geen enkel document hierover neerleggen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt vooreerst dat Vietnam een atheïstische staat is waarbij artikel 24 van de constitutie op een legale, wettelijke basis het recht op de vrijheid van religie garandeert en verzekert (landeninformatie – blauwe map). Van een algemene discriminatie op structureel vlak waarbij u zich ter bescherming niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten is er bijgevolg geen sprake.

Ten tweede blijkt uit deze informatie dat er inderdaad conflicten geweest zijn tussen de Vietnamese overheid en de kerk over geconfisqueerde en verkochte grond (een conflict waarin u zich ten onrechte een rol probeert toe te dichten, zie infra), maar hier staat tegenover dat ook uit deze informatie blijkt dat de Vietnamese staat doorheen de decennia na de oorlog in Vietnam zeer veel geconfisqueerde grond heeft teruggegeven aan de kerk (DFAT punt 3.28).

Ten derde verklaarde u dat u tot tweemaal toe gearresteerd werd (2017 en 2018) wegens deelname aan betogingen vanuit de kerk tegen de staat, waarbij u steeds enige tijd vast zat, geslagen werd en daarna maanden onder huisarrest doorbracht. Hier kan echter om verschillende redenen geen enkel geloof aan worden gehecht. Zo wist u vooreerst geen enkel document neer te leggen dat uw betrokkenheid of zelfs maar aanwezigheid op deze betogingen of de problemen die u hierdoor zou hebben aan te tonen. U hierachter gevraagd, maakte u er zich gemakkelijk vanaf door te stellen dat er geen documenten werden opgesteld door de overheden (CGVS p. 5). Echter gezien uw bewering dat u in totaal viermaal gearresteerd werd, het hier ging om betogingen tegen de staat, u soms enkele dagen opgesloten zat, kan toch verwacht worden dat hier enig papieren spoor van bestaat. Het simpelweg stellen dat ze u nooit een papier gaven is in deze, gezien de ernst en het aantal van de arrestaties volledig onvoldoende. Bovendien zouden er ook andere documenten kunnen bestaan, zoals attesteringen van uw kerk, foto's, onlineberichten, krantenartikels, enz., maar u wist niets van dit alles neer te leggen. Voorts beweerde u dat u na deze twee detenties een huisarrest van meerdere maanden opgelegd kreeg. Daar dit een formele, juridische strafmaat lijkt, werd u wederom om bewijzen gevraagd, maar opnieuw verklaarde u dat deze niet zouden bestaan. Wat meer is, uw beschrijving van uw huisarrest grensde aan het absurde. U gevraagd hoe u wist onder huisarrest te staan, bij het gebrek aan enig formeel document, beweerde u dat wanneer u uw huis probeerde te verlaten u steeds aangesproken werd door een agent in burger die u terug naar binnen stuurde: uw huis werd gedurende maanden dag en nacht bewaakt door verschillende agenten in burger (CGVS p. 6, 7, 9). Dit komt over als een wel zeer onproductieve en dure maatregel, die zeer veel politieagenten zou binden aan een weinig nuttige taak, vooral als deze maatregel gangbaar zou zijn voor meerdere activisten. U er op gewezen dat het in dit geval toch veel logischer zou zijn om u gewoon in de gevangenis op te sluiten; wat hetzelfde resultaat zou hebben en veel efficiënter zou zijn, verklaarde u dat dit niet mogelijk was daar men geen bewijzen had tegen u, wat dan weer tegengesproken wordt door uw beweringen dat u door de politie werd opgepakt tijdens betogingen of toespraken tegen de overheid: op zich bewijs om u op te sluiten (CGVS p. 9). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u ooit opkwam voor de rechten van de kerk en hierdoor problemen kende in Vietnam.

Daarnaast beweerde u ook nog eens tweemaal opgepakt te zijn in 2022 onder gelijkaardige omstandigheden, maar deze keer kwam u op tegen de banken, die het spaargeld van de gewone mens hadden verkwanseld. Opnieuw lijkt het er voornamelijk op dat u zich een rol probeert toe te dichten in bestaande situaties, zonder dat u ook maar een begin aan bewijs omtrent uw beweerde betrokkenheid wist voor te leggen. Opnieuw zou er geen enkel stuk bestaan dat uw aanwezigheid tijdens deze betogingen, uw arrestatie of uw absurd huisarrest zou weten te staven. Ook hier kan dus geen enkel geloof aan worden gehecht.

Tenslotte dient er nog op te worden gewezen dat uit objectieve informatie blijkt dat activisten in Vietnam, het reizen naar het buitenland bemoeilijkt wordt door het niet uitvaardigen van een paspoort (DFAT punt 3.56). Ondanks het u zelf toegedichte profiel van activist die verschillende keren gearresteerd werd, kon u blijkbaar wel probleemloos een paspoort krijgen. U hierop gewezen beweerde u dat een paspoort door de centrale

overheden gemaakt worden en niet door de lokale overheden die degenen zijn waar u problemen mee had (CGVS p. 10). Dit strookt duidelijk niet met de objectieve informatie. Het simpele feit dat u een paspoort verstrekt werd, ondermijnt andermaal uw beweerde profiel van activist. Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw relaas."

Voorgaande motieven vinden eveneens steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht. De verzoekende partij slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen, nu zij zich beperkt tot het volharden in haar verklaringen, het louter aankaarten dat zij kan worden vervolgd als katholiek, het citeren en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen en het stellen dat zij reeds enge ervaringen kende omwille van haar geloof. Beide partijen geven terecht aan dat uit de "DFAT Country Information Report Vietnam" van de Australische overheid (departement van buitenlandse zaken en handel (DFAT)) van januari 2022 blijkt dat men bij een meningsuiting die niet in lijn ligt met die van de regering vervolging kan riskeren. Dit wordt niet ontkend in de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij een activistisch profiel heeft, opkwam voor meningen die niet in lijn liggen met die van de regering en hierdoor problemen ervaarde. Verder heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht naar deze bron verwezen ter staving van zijn stelling dat het voorkomen van discriminatie ten opzichte van families met banden met het voormalige regime zeer laag is.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift en ter terechtzitting verwijst naar de nieuwsberichten "US urged to address persecution in Vietnam" van the Alabama Baptist van 2 mei 2023, "11 Imprisoned Vietnamese Christians Missing" van persecution.org van 5 juli 2024 en "New decree makes worship difficult for persecuted Christians in Vietnam" van Global Christian Relief van 5 augustus 2024, stelt de Raad vast dat uit deze algemene informatie ook niet kan blijken dat er in Vietnam sprake is van een algemene discriminatie op structureel vlak van christenen, waarbij de verzoekende partij zich ter bescherming niet zou kunnen beroepen op de hulp van en/of bescherming door de aanwezige lokale en/ of hogere autoriteiten. Uit de verklaringen van de verzoekende partij kan ook niet blijken dat zij tot de Degar/ Montagnards of de Hmong behoort, minderheidsbevolkingsgroepen waarover in de bijgebrachte informatie gesteld wordt dat zij als christenen vervolgd worden. De verzoekende partij verklaart immers van etniciteit Kinh te zijn (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ, nr. 6d). Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij een specifiek, activistisch profiel heeft. Zij maakt niet aannemelijk dat zij ooit opkwam voor de rechten van de kerk en hierdoor problemen kende in Vietnam.

Waar zij ter terechtzitting wijst op haar niet aannemelijk bevonden speciale rol bij de huidige oppositie, dient er te worden opgemerkt dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in 2017 werd gearresteerd en geslagen omdat er gedacht werd dat zij de leider was van een organisatie bij de oppositie, hoewel zij het niet eens is met de oppositie, zij het niet belangrijk vond om de oppositie te leiden, zij geen deel uitmaakte van een officiële organisatie en zij gewoon haar ideologie had als individu (administratief dossier, stuk 4, map met 'bijkomende informatie', NPO, p. 7). Zij beperkt zich ter terechtzitting dan ook tot een blote bewering *post factum* die niet overeenstemt met haar eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en die bijgevolg verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en geen behoorlijke en grondige analyse uit te voeren van de relevante informatie die door haar werd voorgelegd (rekening houdend met haar specifiek profiel), stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar de verzoekende partij niet aantoont welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de commissaris-generaal tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verder duidt de Raad erop dat de commissaris-generaal wel degelijk alle door de verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij weergegeven asielmotieven. Gelet op de uitgebreide motivering van de commissaris-generaal, waarbij alle door de verzoekende partij aangereikte gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding en analyse heeft plaatsgevonden en dat er geenszins sprake is van een onvoldoende grondige analyse van de voorgelegde informatie.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat er geen herkomstcheck gebeurd is, gaat ze eraan voorbij dat de verwerende partij haar Vietnamese nationaliteit niet betwist.

6.3. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Toen het zich uitsprak over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) dat “(d)e (...) termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

In hetzelfde arrest geeft het HvJ aan dat “(h)et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht (...) deel uit(maakt) van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.” (Ibid., § 28). Uit een later arrest van het HvJ vloeit echter voort dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (EVRM) zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” of nog dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, § 33 en § 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32).

7.3.2. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven dat zij de Vietnamese autoriteiten vreest omwille van het behoren van haar familie tot het voorgaand regime in Vietnam en omwille van haar religie en haar uitgesproken mening tegen de Vietnamese overheid, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof aan haar verklaringen in dit verband kan worden gehecht.

Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Vietnam zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het betoog ter terechtzitting laat niet toe anders te oordelen.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Vietnam een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing inzake de toevoegingen op het gehoor doorgestuurd door haar advocaat. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

7.7. In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat zij onvoldoende op bescherming van haar nationale autoriteiten kan rekenen, wijst de Raad er op dat vermits er, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet wordt aangetoond dat zij bij terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Vietnam irrelevant is.

7.8. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het (voorgehouden) land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

10. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS